

Kostel sv. Jozefa, robotníka

SPEKTRUM

Časopis zo života rímskokatolíckej farnosti Vítaz

2015
ROK
ZASVĚTENÉHO
ŽIVOTA

ročník 16

Jún 2015

číslo 5

Tajomstvo Najsvätejšej Trojice

KRAJATELŮV SVDĚKOU VENTURE NOVOKÚNŮ

Kladivný 2015

Tajomstvo Najsvätejšej Trojice

V nás ľuďoch je odpradávná túžba pochopiť veci, ich význam. Ak ide o iných ľudí, chceme poznať vzťahy medzi osobami, ich postoje, ich myslenie. Umelci to vedia vyjadriť divadlom, hudbou, alebo aj maľbami. No na otázku Boha je nám ťažko vyjadriť sa.

Boh je pre nás tajomstvom. No aj napriek tomu sa pokúšali kresťanskí umelci zobraziť toto najväčšie tajomstvo. V dielňach umelcov vznikli nádherné a dômyselné vyjadrenia Najsvätejšej Trojice, ale žiadnemu umelcovi sa nepodarilo tak nádherne a zároveň hlboko a presvedčivo vyjadriť vnútornú spojitosť najväčšieho tajomstva.

Zaiste ste niektorí videli ikonu. Namaľoval (napísal) ju na začiatku 15. storočia pre opáta Nikona v kláštore zasvätenom Najsvätejšej Trojici. Autor čerpal inšpiráciu z biblickej udalosti troch anjelov u Abraháma pri dube Mamreho (Gn 18, 1-15). Vzácná ikona zobrazuje v troch anjeloch sedia-

repro: Spektrum

cich na oltári s Eucharistiou v strede Otca i Syna i Ducha Svätého.

Osoba vpravo je Duch Svätý, vľavo Otec a v strede Syn. Duch Svätý a Syn sú jemne naklonení k Otcovi. Otec je vzpriamený, „svojím výzorom a gestom pravej ruky vyjadruje jemne a jasne s jednoduchosťou a s nádychom autority svoj príkaz: „ako ten, čo predsedá v láske.“ To je prameň, z ktorého všetko pochádza, ktorý všetko dáva a zvlažuje. Tie tri osoby sedia na oltári s Eucharistiou v strede.

Chcú nám jasne naznačiť, na čo sa my, ľudia 21. storočia, máme zamerať, čo je pre nás tým prameňom, z ktorého máme čerpať múdrosť, silu a lásku.

d. o. Marek Hnat

OBSAH**ÚVODNÍK**

Najsvätejšia Trojica 2

KATECHÉZA

Stanislav Stolárik 4

Zomrel Mons. D. Tóth 5

Homília na 9. nedeľu rok B 6

Kadrový posudok Krista 8

Srdce - prameň spirituality 11

Naša Pani Dobrého diela 12

ROZHOVOR

Bleskovka z Krakova 14

Hľa presvedčil som svoj diváka 16

NÁZORY A SVEDECTVÁ

Setkání šedesátníků 18

Spomíname 20

Ja chcem ísť do pekla 22

Predsieň neba 22

SPEKTRUM MLADÝCH

Nádej prekonáva strach 24

Máš problém? (35. časť) 25

Narodenie sv. Jána Krstiteľa 26

Ahoj, deti! 27

Trampoty v manželstve (93. časť) ... 28

Ohlášky 29

Stalo sa, stane sa 29

Prehľad bohoslužieb 30

SNÍMKY

Titulka: V. Hložník

Vnútoraná predná: M. Magda

Vnútoraná zadná: M. Magda

Vonkajšia zadná: M. Magda

SPEKTRUM**Vydáva:**Rímskokatolícky farský úrad
vo Víťaze pre vnútornú potrebu**Za vydanie zodpovedá:**

Mgr. Marek Hnat so spoločnosťou redakcie

Jazyková úprava: Mgr. Anna Blizmanová**Grafika:** Martin Magda**Kontakty:** Tel.: 051/79 16 235; 79 16 116**www.vitaz.rimkat.sk**e-mail: **vitaz@rimkat.sk,**
spektrum@rimkat.skčíslo účtu: **5037445647/0900****Redakcia si vyhradzuje právo úpravy textov.**

„Ja som prišiel, aby mali život a aby ho mali hojnejšie...“

(Jn 10, 10)

Stanislav Stolárik, novovymenovaný rožňavský biskup, prebral svoj úrad

Mons. Stanislav Stolárik, novovymenovaný rožňavský biskup, prebral svoj úrad v sobotu 16. mája 2015 o 10:00 h. Do funkcie ho vymenoval 21. marca 2015 Svätý Otec František. Hlava Katolíckej cirkvi v tento deň prijala zrieknutie pastierskeho vedenia Rožňavskej diecézy, ktoré mu predložil Mons. Vladimír Filo podľa normy kán. 401 §1 Kódexu kánonického práva (po dovŕšení 75 roku života).

Slávnosť kánonického prevzatia diecézy a uvedenia do úradu rožňavského diecézneho biskupa sa uskutočnila na slávnosť sv. Jána Nepomuckého, patróna diecézy v Katedrále Nanebovzatia Panny Márie v Rožňave. Okrem zástupcov cirkvi boli na ňu pozvaní predstavitelia štátnej správy, samosprávy i spoločenského života. Mons. Stanislav Stolárik prebral úrad po biskupovi Filovi, ktorý až do prevzatia diecézy jeho nástupcom pastoračne vedie diecézu.

Stanislav Stolárik sa narodil 27. februára 1955 v Rožňave. V rokoch 1973 – 1978 absolvoval filozoficko-teologické štúdiá na Rímskokatolíckej cyrilometodskej bohosloveckej fakulte v Bratislave. Kňazskú vysviacku prijal 11. júna 1978 v Dóme sv. Martina v Bratislave za vtedajšiu Košickú diecézu. Pôsobil v Trebišove, Humennom, Prešove, Obišovciach, Čani a Humennom.

V januári 2004 bol menovaný za titulárneho biskupa bariškého a pomocného biskupa Košickej arcidiecézy. Biskupskú vysviacku prijal 20. marca 2004. Následne bol menovaný za generálneho vikára tejže diecézy a predsedu Liturgickej komisie Konferencie biskupov Slovenska. Svätý Otec František ho 21. marca 2015 menoval za diecézneho biskupa Rožňavskej diecézy.

snímka: Martin Magda

Zomrel emeritný biskup Mons. Dominik Tóth

snímka: Martin Magda

Nitra 17. mája (TK KBS) Vo Fakultnej nemocnici v Nitre zomrel v sobotu večer (16. mája 2015) po krátkodobom akútnom zhoršení zdravotného stavu emeritný biskup Mons. Dominik Tóth. Bývalý bratislavsko-trnavský pomocný biskup zomrel vo veku 89 rokov života, 65 rokov kňazstva a 25 rokov biskupskej služby.

Biskup Dominik Tóth sa narodil 3. augusta 1925 v Šuranoch - Kostolnom Seku. Po rokoch štúdií bol 12. júna 1949 v Bratislave vysvätený za kňaza. V roku 1949 sa stal kaplánom v Komárne. Od roku 1952 pôsobil ako ceremoniár Biskupského úradu v Trnave. V roku 1964 sa stal administrátorom v Plaveckom Petri. Od roku 1968 pôsobil ako administrátor v Leviciach a od roku 1970 v Dunajskej Lužnej. V roku 1973 mu bol komunistickým režimom odobratý štátny súhlas a do roku 1977, keď sa stal kaplánom vo Vrábľoch, bol mimo pastorácie. V roku 1981 sa stal administrátorom v Dolnom Piali.

Dňa 13. mája 1989 bol menovaný za generálneho vikára Trnavskej arcidiecézy. Pápež Ján Pavol II. ho 17. marca 1990 vymenoval za titulárneho biskupa ubabského. Spolu s Vladimírom Filom bol 16. apríla 1990 v Trnave konsekrovaný za biskupa. Po takmer 14 rokoch aktívnej biskupskej služby sa vzdal úradu z dôvodu veku a odo dňa 2. apríla 2004 bol bývalým bratislavsko-trnavským pomocným biskupom. Odvtedy žil na zaslúženom odpočinku najprv v priestoroch trnavského Arcibiskupského úradu, neskôr, po odchode z Trnavy, v kláštore rehole verbistov v Nitre

(zdroj: Arcibiskupský úrad v Trnave)

HOMÍLIA

na 9. nedeľu cez rok B

Ponúkame vám pre duchovné obohatenie sa homílie nášho rodáka, kňaza Mgr. Jána Biroša.

Keď ich duchovný otec doniesol do redakcie, veľmi som sa potešil, lebo nám do nášho duchovného života pribudne aj jeho dlhoročný pohľad na našu vieru cez vysluhovanie sv. omší, zložených z bohoslužby slova a bohoslužby obety.

Najsvätejšej Trojice

Pri príležitosti dnešného sviatku Najsvätejšej Trojice si, bratia a sestry, blahoželajme k tomu, že veríme. A v koho to veríme? V niekoho, kto najviac a najlepšie myslí, kto nás najviac a najlepšie miluje. Tieto dve skutočnosti sú také veľké, že sú zosobnené v Synovi a Duchu Svätom. Skloňme sa radi, i keď so zahanbením, pred týmto Bohom. On myslí i na nás a miluje nás. Priznajme si, ako sme málo hodní jeho lásky.

Bratia a sestry, milé deti, dnes je slávnosť Najsvätejšej Trojice. Je to najväčšie tajomstvo našej viery. Pokúsme sa aspoň trochu mu porozumieť. Čo vôbec znamená slovo tajomstvo? Je to niečo také hlboké a vznešené, že to nedokážeme pochopiť ani najučenejší človek. Ľudský rozum na to nestačí. Ako rukou nepohneš veľkým balvanom, alebo ako očami nemôžeš pozrieť do slnka, aby si ho preskúmal, tak i rozum zostáva bezmocne stáť pred niektorými pravdami. Nemôže ho obsiahnuť a preniknúť. Musí mu len veriť. I v prírode je mnoho tajomstva, v nás i okolo nás. Nadarmo sa ľudia snažia pochopiť, čo je život, alebo čo je hmota, alebo čo je svetlo? Nedočkáme nahliadnuť ani do hlbín vlastnej nesmrteľnej duše. Keď je už teda Božie dielo také tajomné,

čo potom Boh sám? On je ako oceán a náš rozum ako jediná jeho kvapka. Bola by to priam diabolská pýcha, keby sme nechceli veriť v Božie tajomstvá len preto, že na ne nestačíme svojím rozumom.

Keď sa zamýšľame nad tajomstvom jedného Boha v troch osobách, vieme, že je to tak, ale nechápeme, ako je to možné? V Písme svätom to máme na mnohých miestach dosvedčené. Dnes sme počuli slová Pána Ježiša: „Idte ku všetkým národom a krstite ich v mene Otca, i Syna, i Ducha Svätého.“ Pán Ježiš hovorieval o Bohu ako o svojom Otcovi a dokonca povedal: „Ja a Otec sme jedno.“ Taktiež o Duchu Svätom hovoril ako o samostatnej Božej osobe.

„Spomeň si človeče, aby si deň sviatočný svätil.“ Nedela má byť naozajstným sviatočným dňom, kedy odložíš svoj pracovný plášť a prestaneš byť pracujúcim roľníkom, technikom, učiteľom, starostom, futbalistom a budeš len a len človekom.

Je to zvláštne, lebo všetci vieme, že Boh je len jeden. Ale v jednom jedinom Bohu sú tri Božské osoby – Otec, Syn a Duch Svätý. Každá z nich je pravý Boh so všetkými vlastnosťami, ktoré prislúchajú Bohu. A predsa je len jeden Boh. Božia podstata sa nedá deliť, patrí rovnako tak Otcovi, ako aj Synovi a Duchu Svätému. Teda jeden sú

traja a traja sú jeden. Rozumiete tomu? Nerozumiete? A predsa poznáme záhady z prírody, ktoré sa aspoň trochu tomuto tajomstvu podobajú. Tak napríklad ľad, voda, para je vlastne tá istá hmota. Alebo sadza, tuha do ceruzky a diamant sú rôzne podoby uhlíka ako chemického prvku.

Ak sa pýtate, prečo je Boh rozdelený na tri osoby, môžeme si to aj takto nejak vysvetliť. Boh Otec od večnosti dokonale poznáva sám seba. Jeho poznanie je také úplné a živé, že tvorí samostatnú osobu. Je to Boh Syn, večné Slovo. A medzi Otcom a Synom je taká dokonalá Láska, že je to živá osoba – Duch Svätý. Rozumiete tomu? Nie, ani teraz nerozumiete?

Ani nemôžete rozumieť. Nemá to ani význam sa tým ďalej zaoberať. Radšej sa skloňme pred Bohom, ktorý nás stvoril, pred Synom, ktorý nás vykúpil a pred Duchom Svätým, ktorý nás posväcuje. Na toto myslíme, keď sa prežehnávame krížom: V mene Otca, i Syna, i Ducha Svätého.

Drahí bratia a sestry, sociálne vymoženosti pracujúcich na celom svete sú stále väčšie. Päťdňový pracovný týždeň, štvor- až päť týždňová dovolenka, možnosť dovolenky vo firemných rekreačných zariadeniach, neustále rastúci

počet áut. Na pracoviskách sa modernizuje technika a mechanika, stroje nahradzujú ľudskú drinu. Zdalo by sa, že práca sa stala ako v raji zábavou. Je to však len povrchný klamný obraz. Celosvetové štatistiky dokazujú, že práve v najvyspelejších priemyselných krajinách Európy a Ameriky je najväčší počet infarktov, ochorení krvného obehu a nervovej sústavy. Príčiny? Moderné stroje potrebujú náročnú obsluhu, pásová výroba vylučuje akékoľvek „ulievanie sa“, stále sa opakujúci úkon pôsobí zhubne na nervový systém človeka. A k tomu ešte vysedávanie pred televízorom, nedostatočný spánok a pohyb na čerstvom vzduchu, stály zhon, to všetko má svoj odraz v infarktoch a iných ochoreniach. Jazda autom na zaslúženú dovolenku po preplnených cestách už nie je relaxom, ale ďalším vypätím síl. Po takomto „odpočinku“ človek prichádza v pondelok do práce unavený, znechutený a otrávený.

Keď si toto všetko uvedomíme, mali by sme si dnes na sviatok Najsvätejšej Trojice pripomenúť dobrodenie tretieho Božieho prikázania: „Spomeň si človeče, aby si deň sviatočný svätil.“ Nedela má byť naozajstným sviatočným dňom, kedy odložíš svoj pracovný plášť a prestaneš byť pracujúcim roľníkom, technikom, učiteľom, starostom, futbalistom a budeš len a len človekom. Nemusieť pracovať je božský pocit, to je zmysel nedele. Je to deň slávnosti, deň, kedy viac cítime, že sme ľuďmi, deň, kedy si uvedomujeme, prečo vlastne pracujeme. Je to deň vďaky za všetko, čo sme dostali. Je to deň, kedy dýchame ovzdušie neba a ďakujeme Bohu. Nedela je dňom, kedy si máme premyslieť slová knihy Gene-

ilustračná snímka: Matěj Mlýnský

sis: „Boh stvoril človeka ako svoj obraz, na svoj obraz ho stvoril... a Boh im dal potom požehnaný siedmy deň...“ (Gen 1,27) A je dobré si pripomenúť slová, ktoré hovoril Pán Boh skrze starozákonného proroka Izaiáša: „Môže matka zabudnúť na svoje dieťa? Nemôže! Keby však ona zabudla, ja nezabudnem...“

Si dospelý človek, ale necítiš sa niekedy bezradný, opustený, nehľadáš istotu, ako ju dieťa hľadá u svojho otca? V nedeľu sa máme zúčastniť na svätej omši. Zdôrazňuje nám to i cirkevné prikázanie Desatora. Účasť na nekrvavej obeti Kristovej nám pripomína, že nie sme sami, lebo v kostole je zhromaždená kresťanská obec, veľká rodina a ja k nej patrí. Na ňu sa môžem spoľahnúť. Toto spoločenstvo môžem dokázať aj návštevou chorého, starého, opusteného a tak slúžiť Kristovi: „Čokolvek ste urobili jednému z najmenších bratov, mne ste to urobili...“ Nedela je vhodnou príležitosťou k dlhšej po-

kojnej modlitbe (počujte mužovia, otcovia, hlavy našich kresťanských rodín), k hlbokému rozhovoru s Bohom. Nemáš problémy, starosti v práci, v rodine, s deťmi? Spomeň si na jednu veľkú nedeľnú udalosť, zoslanie Ducha Svätého. Čo urobil Duch Svätý s apoštolmi, to môže urobiť i s tebou, ale je potrebné klopať, prosieť. „Nielen samým chlebom je živý človek,“ povedal Spasiteľ pokúšiteľovi. Nielen samotná dovolenka či rekreácia občerství unaveného človeka. K telesnému odpočinku je potrebný aj duchovný odpočinok. Spomeň si na Máriu a Martu, keď prišiel k nim do domu v Betánii Ježiš. Spomeň si na troch apoštolov na hore Tábor - Petra, Jakuba a Jána.

Skús, drahý brat a drahá sestra, aj ty nedeľu prežiť nie v zhone za nejakým lacným pôžitkom, ale ako stretnutie sa s Trojjediným Bohom a nebudeš sklamaný, sklamaná, za to ti ručím. Amen.

Mgr. Ján Biroš

Kádrový posudok Krista

Slávnostným kazateľom nášho odpustu sv. Jozefa, robotníka bol v tomto roku doc. ThDr. Martin Uhál, PhD. Predniesol nám veľmi zaujímavý duchovný pohľad rodenia sa vzťahu k práci v rodine.

Skončil som základnú školu. Vyberal som si strednú. Chcel som byť lesník. Nie preto, že ma bavil les, ale chcel som mať pušku. Mám totiž kladný vzťah k zbraniam. Je to totiž tiež jeden zo znakov ľudskej činnosti a kus umenia. A tak voľba bola učňovka - lesný mechanizátor na Sigorde. Vtedy si ma zavolala triedna učiteľka a dohovárala mi: „Máš na strednú školu. A mal by si sa prihlásiť na gymnázium z dvoch dôvodov. Nikto sa toho roku z našej školy na gymnázium nehlási a tiež preto, lebo máš dobrý kádrový posudok. Otec je šofér na služobnom aute a mama upratovačka. Vieš, že v rámci štátnej školskej politiky je záujem, aby čím viac robotníckych kádrov dostalo primerané stredoškolské aj vysokoškolské vzdelanie. A tak máš výborný kádrový profil. Určite ňu vezmú.“

Prečo táto spomienka? Lebo pri meditácii nad Božím slovom dnešného sviatku ma zaujal kádrový profil Krista. Počuli sme kádrový profil Krista, ktorý vnímajú jeho rodáci: „Vari to nie je tesárov syn?“ Nemá len robotnícky pôvod? Odkiaľ sa berie jeho vzdelanie? Odkiaľ sa berie jeho múdrosť? Vari môže tesár mať takú múdrosť?

Čo by sme odpovedali? Zaiste, že môže, ak sa mu dostane primeraného vzdelania. Musíme si uvedomiť, že my si často predstavujeme, že Kristus ako Boží syn mal od malička dokonalé „vliate poznanie“ o veciach a javoch, ktoré presahovali

aj náš prirodzený poriadok. Možno aj áno. Písmo o tom nič nehovorí. A čím zbožnejšie predstavy veriacich, tým viac nám to sedí. No čudovali by sa potom jeho rodáci nad jeho pôvodom a odkiaľ ma také vedomosti, ak by bol od malička zázračným dieťaťom? Asi by sa nečudovali, lebo by si už zvykli. Okrem toho evanjelium nám hovorí, že nám bol podobný vo všetkom okrem hriechu. Bol by nám podobný, keby od malička bol prejavoval nadprirodzenú Božiu múdrosť...? Nebolo by to nápadné a viditeľné? A o takej veci by sa iste dlho hovorilo. A jeho rodáci by na to nezabudli ani po rokoch, keď, ako sme počuli, vrátil sa do rodiska a oni sa čudujú... Veď je stolár... Odkiaľ má takú múdrosť?

Na tieto otázky je dnes ťažko odpovedať. Radi by sme verili a tvrdili, a aj to môžeme tvrdiť, že Ježiš mal od malička dokonalé, nadprirodzené a Božské poznanie všetkých vecí a javov a že to len navonok neprejavoval a tajil. A mohlo by to tak byť. Niet argumentov proti. No mohlo to byť aj tak, že spočiatku nemal dokonalé božské poznanie, až potom, postupne a vekom, štúdiom posvätných kníh, ale aj pri modlitbe, keď sa často modlieval aj celú noc, v rozhovore s Otcom odhaľoval stále viac z poznania Božej pravdy a stále viac sa ňom prejavovalo to Božské než ľudské. Až to došlo do situácie, keď po zmŕtvychvstaní im vykladal všetky písma a časti, ktoré sa na Mesiáša vzťahovali. I tento

scenár by mohol byť možný a je aj pekný. No istotu nemáme. Prečo to hovorím?

Tolko možných teologických názorov a predstáv. No to, čo je Kristovi ako Mesiášovi vždy jasné a rovnaké je to, že nám bol podobný vo všetkom okrem hriechu. A tak aj v jeho prípade jeden z dôležitých okamihov a vplyvov, ktoré sa v jeho živote prejavovali, je vplyv jeho rodiny. Práve toto som chcel zdôrazniť pri preberaní tých možných pohľadov a mienok. Je synom Boha, ale aj človeka a ako taký nutne prijíma vplyv svojej rodiny. Jej odkaz, jej hodnoty a teda dostáva už zmieneny kádrový profil alebo svoj posudok. Práve toto vnímame aj vo výčitke jeho rodákov. Však je len tesár. Ako môže mať takú múdrosť?

Odpoveď je, lebo to začalo vhodnou a dobrou výchovou v rodine. Rodinná výchova. Tam dostal ten prvý počiatok toho, čo neskôr bola ako nutná výbava pre jeho učiteľskú činnosť.

My vieme, že Ježiš už ako maličký bol veľmi múdry. Zostal v chráme ako dvanásťročný, rozprával sa s učencami a kňazmi a žasli nad jeho múdrosťou. Nevieme, o čom rozprávali. To sa v písme neuvádza, len to, že im kládol otázky a oni sa čudovali jeho múdrosti. Zaiste, nehovorili o veciach, ktoré Ježiš mohol poznať len ako Boh, lebo by zase tým veciam nerozumeli kňazi v chráme. Ich výklady boli často nepresné. Koľkokrát ich Ježiš opravoval. Lebo on prišiel hovoriť, čo mu prikázal Otec a hovoril ako ten, kto pozná Boha. Na jednom mieste povedal podobne: „Vy Boha nepoznáte, preto mu neveríte. No

snímka: Martin Magda

ja ho poznám. A keby som povedal nepoznám ho, bol by som luhár ako vy... (por. Jn 8,55). Nuž teda ako dospelý hovoril veci, ktoré ani kňazi nepoznali a nerozumeli im. Ale ako dieťa hovoril veci, ktoré sa dali poznať štúdiom posvätných kníh a učením sa. Môžeme povedať, že to, čo mu dala rodina, bolo vzdelanie. Naučil sa čítať a písať, čo nakoniec vedel každý žid, keďže každý už dvanásťročný bol považovaný za dospelého a mohol čítať v chráme z posvätných kníh. To, čo mu dala rodina, je ochota učiť sa. Vzdelávať sa. Je to tiež ochota pracovať alebo podieľať sa na starostiach a potrebách rodiny. Práve preto ho volajú tesárov syn. To, čo doma dostal, bola tiež súdržnosť, družnosť a kolegialita, keďže ho spájajú aj s jeho príbuzenstvom: „...nie sú tu u nás jeho sestry a jeho bratia..?“ A mohli by sme pokračovať. To však stačí. Na tomto všetkom vidíme, ako silne aj na Krista vplývala jeho rodina a jej prostredie. Hoci Boh a Vykupiteľ

prijímal svoje ľudské vlastnosti v rodine. A preto nám bol podobný...

Pozrime sa teraz na naše rodiny a nás samých? Položme si otázky: Čo nám dala naša rodina? Vieme vôbec oceniť, čo sme dostali v svojej rodine od malička? Sme vôbec vďační našim rodičom za to, čo sme prijali, aj za tom, akí sme? Za to, aký je náš kádrový profil...?

Ďalšia otázka je: Čo my ako rodina, čo ja ako jeden z členov svojej rodiny dávame ostatným členom rodiny? Čo my učíme svoje deti? Čo si odnesú z našej rodiny ostatní jej členovia? Neurózu? Vulgarizmy? Čo by mala vstúpiť človeku a raz dospelému človeku dnešná rodina? Aký kádrový profil je dobrý pre dnešok, aby ten, kto vyšiel z rodiny a z kresťanskej rodiny mal možnosti, mal otvorené dvere? Tak ako pred rokmi aj mne môj kádrový profil otváral dvere aj na vysokú školu. Aspoň moja učiteľka to takto vnímala.

Nuž naše rodiny by mali odovzdávať niekoľko silných odkazov alebo

hodnôt. V prvom rade je to viera. Aby sme už doma v rodine prijali vzdelanie aj v náboženských otázkach. Kto iný by to mal robiť? No práve rodina. Mne raz povedal jeden farník, že je to úloha farára. Pri návšteve ich rodiny sa jeho matka sťažovala na syna, že jej nedovolí, aby brala ich malého syna do kostola. On sám ako otec ani matka dieťaťa nechodievali do kostola a babke to zakazovali. Nevedel som ako zareagovať. Výchitky ani dohováranie by vtedy nepomohli. Ale syn povedal: „Raz, keď chlapec už bude dospelý, sám si vyberie, či chce byť veriaci. Alebo keď mu v škole farár na náboženstve povie, aký je zmysel viery. A je úlohou farára, aby ho presvedčil, aby bol veriaci.“ Na to som musel zareagovať a povedal som mu: „Ani šoférovať by ste sa nenaučili, ak by ste raz týždenne počuli na hodinu nejakú teóriu a nepokúsili by ste si sadnúť za volant a šoférovať. A práve tak, keď váš syn nebude žiť vieru spolu s vami v rodine, nikdy

nebude veriaci.“

Dnes neviem, či je ten človek, vtedy ešte dieťa, veriacim človekom. No vieru nedostane nikde inde, ak ju neprežíva už v rodine.

V rodine by mal človek dostať aj základy hodnotového systému, ktorý bude prežívať počas celého života. Musí vnímať hodnoty, ktoré sa budujú v rodine nie učením, ale pozorovaním a prežívaním. Ako otec hovorí o susedoch, o Rómoch, o politike, o moslimoch a čomkoľvek inom, tak sa vštepujú základy hodnotového systému do duše mladého človeka. V rodine sa učí postoj k práci a peniazom. V rodine, kde sú základom aj vrcholom morálky a zabezpečenia peniaze, to nikdy nebude celkom dobre fungovať. Lebo peniaze nie sú našou istotou. Naším poistením pre budúcnosť je komunita. Blízkosť iného človeka. Milosrdné srdce syna, vnuka, suseda, blízkeho, každého, kto je mojím blížnym. Veď ľudia takto žili aj v minulosti. Komunita zvládne viac, alebo aj všetko.

Pamätám si, ako som aj ja ako puberták „odrábal“ iným to, že pred rokmi pomáhali otcovi stavať dom. Nemal dost peňazí, ale mal komunitu, blíznych, susedov ktorí pomáhali a potom on vracal im.

Rodina by nás mala naučiť práci. Naučiť nás s ochotou prijímať výzvy, pozvanie, alebo poslanie poslúžiť, alebo to nazývame aj povolanie. Chápať seba samého a svoju prácu ako povolanie od Boha, aby som práve v tom slúžil iným a tým, samozrejme, aj zabezpečoval svoje príjmy a svoje potreby. V rodine sa musíme naučiť, že som Bohom povoláný, ale aj vybavený konať dobro. Boh mi dal dary, talenty, aby som bol schopný a potom aj ochotný niečo sa naučiť, niečo robiť a ro-

snímka: Martin Magda

biť to ako poslanie a službu iným. Zaieste aj za peniaze. Lebo to môže byť moja práca - zamestnanie, ale aj poslanie. Ak aj svoje zamestnanie vykonávame ako povolanie, že sme povolaní práve v tomto slúžiť iným čím najlepšie, práve tým spasíme svoju dušu. Lebo čo inému urobíme, robíme to pre Krista a ten každého človeka za to odmení. A toto by sme sa mali naučiť v rodinách. A teraz sa pýtajme sami seba. Sú naše rodiny schopné toto odovzdať deťom, budúcim generáciám? Sme toho schopní? Alebo sú dnes za všetkým peniaze, len peniaze a veľa peňazí?

Slávime váš sviatok. Váš patrón, ktorého si uctieвате ako robotníka, dal budúcemu Mesiášovi také dôležité predpoklady, že boli hodné nielen tesára, ale Božieho syna a Mesiáša. Aké hodnoty sme schopní rozdávať my ako rodina, ako širšia

rodina, ako komunita, alebo aj ako farnosť? Keď ma pozval Váš duchovný otec a ja som povedal niektorým kňazom, že prídem sem, hovorili: „To je veľmi dobrá dolina. Možno majú menej príležitostí na zamestnanie, menší príjem, ale silné morálne zásady a kresťanské zázemie.“ Keď som počul takúto charakteristiku, vzbudilo to môj záujem. A prišiel som, aby som si vylepšil svoj kádrový profil práve vašim svedectvom a vašou vierou.

Mám robotnícky pôvod. Ale aj kresťanský. A ja som prišiel, aby som sa povzbudil na vašej viere a vašom príklade, aby mi vytrvali ideály. Nuž prosme sv. Jozefa, Vášho patróna, aby sme si vzájomne vyprosovali jeho horlivosť a zodpovednosť voči darom, hodnotám, voči povolaniu, voči zásluhám pre večnosť a tým aj našej spásy.

Doc. ThDr. Martin Uhál, PhD.

Srdce - prameň spirituality a prameň Božej lásky

Končí sa mesiac máj, ktorý je každoročne liturgicky venovaný a zasvätený Panne Márii. Možno viac ako po iné mesiace nám majú myšlienky a modlitby v tomto čase zaletieť k našej nebeskej Matke. Je krásne, že po takomto priblížení sa k Panne Márii sa máme hneď v ďalšom mesiaci, v júni, privinúť bližšie k Božskému Srdcu Ježišovmu, k Srdcu, ktoré je Lásky.

V tejto súvislosti mi napadá, ako som raz čítala o jednej udalosti, ktorá sa odohrala vo Francúzsku, ale nie je to podstatné. Jedna pani pri tragickej autonehode stratila svojho mladého syna. Nebolo už pre neho záchranu, hoci bol mladý a zdravý. A mal aj zdravé srdce. A tak, keďže srdce nebolo pri autonehode poškodené, oslovili zdravotníci jeho matku s požiadavkou na transplantáciu. Matka dala zvolenie a srdce jej syna transplantovali mladej mamičke, ktorá po pôrode dvojčiat ležala v nemocnici na hranici života. Vďaka tejto transplantácii sa matka dvojčiek čoskoro cítila oveľa lepšie a mohla ďalej žiť. Keď sa tieto dve ženy po čase stretli, matka strateného syna položila ruku na hrud mladej mamičky a povedala jej: „Cítim, že bije, že srdce môjho syna žije, aj keď on už umrel.“

Srdce. Jeden z najdôležitejších orgánov v našom tele. Bez srdca nie je možný život. Pouvažujme teda o našom srdci, aj o srdci Boha - človeka.

Slovo srdce má centrálné miesto v mystike, v náboženstve všetkých národov. V srdci má sídlo vernosť Bohu. Osobitne často sa s pojmom „srdce“ stretávame u duchovných autorov kresťanského Východu. V tejto súvislosti sa hovorí doslova o strážení si srdca, o pozornosti upretej na srdce, o čistote srdca, o modlitbe srdca, o Božej prítomnosti v srdci...

Kardinál Špidlík, popredný odborník na kresťanský východ, ktorý sa zaoberal práve spiritualitou srdca zdôrazňoval, že schopnosť vnímať skutočnosť Boha srdcom je vlastná osobitným spôsobom práve slovanským národom. Práve tu sa srdce zaodieva do dvojakého významu: jednak je centrom ľudského bytia, ako aj miestom stretnutia medzi ľudskou bytosťou a Bohom. S výzvou na pozdvihnutie srdca k Bohu sa stretávame v úvode každej kresťanskej anafory, tak východnej ako aj západnej. Ide o výzvu: „Hore srdcia!“ Táto starobylá výzva vychádza zo židovskej modlitby, z hebrejského výrazu *kawwánat halléb*, čo znamená zameranie, alebo napätie srdca. Toto zameranie sa na Boha je zdôraznené v kresťanských liturgiách aj v odpovedi ľudu: „Máme ich u Pána!“

Ludské srdce má byť ako požeňnaná studňa, z ktorej budeme čerpať duchovnú silu ako z nevyčerpatelného prameňa. A v tomto zmysle žiť podľa srdca znamená žiť podľa povolania, ktoré sme

dostali od Boha. Avšak každú studňu, ako aj srdce je potrebné očisťovať, veď sám Kristus povedal: „Blahoslavení čistého srdca, lebo onividia Boha“ (Mt 5, 8).

Doposiaľ sme hovorili o ľudskom srdci, ktoré sa má stať centrom životodárneho stretnutia s Bohom. Ale čo Srdce Bohočloveka? Je plné tajomstiev, z ktorého vychádza nekonečná láska, pretože žriedlom všetkej Božej Lásky je práve Srdce Pána Ježiša. Od samotného príchodu Ježiša Krista na svet, cez jeho poslušnosť Jozefovi a Márii, až po jeho verejné účinkovanie, od krstu v Jordáne, cez prvý zázrak v Káne Galilejskej, keď nasycuje zástup na púšti, keď vracia zdravie mnohým chorým, kriesi syna naimskej vdove, či Lazara Márii a Marte, všetko to je preniknuté láskou.

Srdce Ježišovo veľmi milovalo a miluje neustále. Ježišova láska sa pred nikým neuzatvára. Vrcholom jeho lásky je smrť na kríži, ktorej predchádzalo ustanovenie Eucharistie, kde sa Boh dáva človekovi ako pokrm. Srdce Pána Ježiša zostáva stále otvorené. Od okamžiku jeho smrti navždy a pre každého. Srdce Ježišovo nás učí pravej láske, ktorá sa vie obetovať. Srdce Pána Ježiša čaká od nášho srdca iskierku našej lásky. Boh je Lásky! A každá svätá omša nám túto lásku má pripomínať. Často si šepkajme slová: „Ježišu tichý a pokorný srdcom, sprav srdce moje podľa Srdca tvojho.“

Prajem Vám všetkým požeňnaný mesiac jún aj s Božským Srdcom.

Bc. Martina Gondová

Naša Pani Dobrého diela (our Lady of good success)

Nikdy som nepočul o prorocktvu Panny Márie Dobrého diela. Je to nové zjavenie? Je schválené Cirkvou?

Nie je to nové zjavenie. Uskutočnilo sa na začiatku 17. storočia. Zjavenia Panny Márie Dobrého diela a uctievanie jej zázračnej sošky schvaľovala Katolícka cirkev od počiatku. Deviaty biskup Quita, Salvador de Ribera, v úradných dokumentoch svedčil o zázračnom dokončení sochy svätého Františka z Assisi a troch archanjelov - svätého Michala, svätého Gabriela a svätého Rafaela - a 2. februára 1611 predsedal slávnostnej posviacke Sochy v kostole kráľovského kláštora Nepoškrvneného počatia Panny Márie. Túto úctu a zjavenia schvaľoval a presadzoval aj ďalší biskup Quita, Pedro de Oviedo, ktorý diecézu riadil od roku 1630 do roku 1646. Táto úcta sa teda teší podpore a schváleniu Cirkvi už od samého začiatku.

O čom hovoria tieto zjavenia?

Mnohé z prorockiev Panny Márie Dobrého diela sa už splnili. Predpovedala vyhlásenie dogiem Nepoškrvneného počatia Panny Márie a pápežskej neomylnosti, zasvätenie tejto krajiny Najsvätejšiemu Srdcu Ježišovmu, mučenícke zavraždenia katolíckeho prezidenta Ekvádoru slobodomurármi (prezident Gabriel García Moreno zavraždený v roku 1875) a mnohé ostatné veci, ktoré ešte len majú prísť. (Mons. Luis E. Cadena Y Almeida, postulátor kauzy blahorečenia Božej služobnice Matky Mariany de Jesus Torres, napísal v španielčine knihu o mnohých prorockých posolstvách, ktoré sa už uskutočnili. Pani Horvathová ju preložila do angličtiny pod názvom „Our Lady of Good Success: Prophecies

repro: Spektrum

Najdôležitejšie prorocktvá Panny Márie Dobrého diela však hovoria o celosvetovej kríze v Cirkvi a v spoločnosti, ktorá mala začať v 19. storočí a rozšíriť sa počas 20. storočia. Varovala, že počas tejto doby nastane takmer úplná skaza mravov a Satan bude takmer úplne vládnuť prostredníctvom slobodomurárskych siekt. V Katolíckej cirkvi sa budú znesväcovať a zneužívať sviatosti a svetlo viery v dušiach takmer úplne vyhasne. Počet skutočne zbožných duší sa zníži na malý počet a mnoho povolaní zahynie. Zavládne veľká nečistota a ľudia sa vôbec nebudú starať o duchovné záležitosti.

Kto bola Matka Mariana de Jesus Torres, sestra, ktorá mávala tieto zjavenia?

Matka Mariana de Jesus Torres (1563-1635) bola španielskou sestrou rádu Nepoškrvneného Počatia, ktorá cestovala zo svojej krajiny do Nového sveta, aby pomohla založiť Kráľovský kláštor. Život matky Ma-

jej boli udelené rovnako ako aj zázraky, ktoré sa stali na jej orodovanie, sú nespočetné. Za svojho života bola trikrát predstavenou kláštora. Počas svojho prvého funkčného obdobia predstavenej trpela prenasledovaním zo strany skupiny spurných mníšok, ktoré chceli voľnejšie pravidlá. Vzburá rástla a „neposlušné“ sestry dali matku Marianu a ďalšiu španielsku matku zakladateľku do kláštorného väzenia. Matka Mariana toto všetko prijala a súhlasila s podmienkou Nášho Pána, aby päť rokov trpela pekelnými mukami, aby sa tak dosiahlo obrátenie vodkyne týchto spurných sestier.

Jedným z najpozoruhodnejších faktov jej života bol mysticko-fyzikálny jav: jej niekoľko úmrtí a oživení. Zdokumentované záznamy kláštorných a diecéznych archívov ukazujú, že táto skutočne svätá rehoľníčka zomrela trikrát. Jej prvá smrť nastala v roku 1582. Stála pred [Božou] súdnou stolicou, kde

bola posúdená ako bez úhony a dostala na výber: zostať v nebeskej sláve v nebi alebo sa vrátiť na zem a trpieť ako zadosťučňujúca obeť za hriechy 20. storočia. Ona si vybrala to druhé. Jej druhá smrť nastala na Veľký piatok 1588 po zjavení, kde sa jej premietali hrozné zneužívania a herézy, ktoré mali existovať v Cirkvi v našej dobe. Bola vzkriesená o dva dni neskôr počas rána veľkonočnej nedele. Nakoniec zomrela 16. januára 1635. Okamžite nasledovali zázraky, vykonané na jej orodovanie.

Telo matky Mariany de Jesus Torres spolu s neporušeným telom ďalšej matky zakladateľky sa uchováva jú na nižšom poschodí kláštorného konventu. V roku 1906 pri prestavbe kláštora otvorili sarkofág, v ktorom bola pochovaná v roku 1635 a jej telo bolo objavené celé a neporušené. Dnes sa uchováva na nižšom poschodí kláštorného konventu.

Prečo som až donedávna nepočul o týchto zjaveniach?

Môže sa zdať zvláštne, že takáto významná úcta bola tak dlho mimo Ekvádoru takmer neznáma. Ale na to existuje nadprirodzené vysvetlenie. Matka Božia viackrát matke Mariane povedala, že posolstvá sa stanú známymi až po troch storočiach tajomného mlčania. Panna Mária spojila šírenie tejto oddanosti so zázračnými a mimoriadnymi intervenciami, ktoré urobí pre obnovu Katolíckej cirkvi, keď bude kríza taká veľká, že sa takmer všetko bude zdať stratečné. Naša Pani prisľúbila tiež veľa úspechov tým, ktorí sa k nej budú prostredníctvom tejto invocácie utiekať v týchto ťažkých časoch. A tak - veľmi zvláštnym spôsobom – je toto proroctvo určené pre naše dni.

Aký je pôvod invocácie?

V roku 1607 pápež Pavol V. pomenoval Panna Dobrého diela zázračnú

sochu, ktorú našli dvaja španielski bratia rádu najmenších bratov (paulínov), ktorý sa venuje službe chorým. Po smrti jeho zakladateľa brata Bernardina de Obregóna bol za jeho nástupcu zvolený Gabriel de Fontaned. V sprievode Guillerma de Rigosa vyrazil nový superior do Ríma, aby pápeža požiadal o oficiálne schválenie svojho rádu. Keď prechádzali mestom Traigueras (v Katalánsku), zasiahla ich taká hrozná búrka, že sa obávali o svoj život.

Vo svojom strachu sa modlili k Panne Márii, prosiac o prístrešie a pomoc v núdzi. Vtedy uzreli jemné svetlo vo vzdialených horách, opustili cestu a vyliezli smerom k nemu. Našli jaskyňu, ktorá bola akoby zlešteného kameňa a s kvetinovou vôňou. V nej bola veľmi krásna socha Panny Márie, nesúca svojho božského Syna na svojej ľavej ruke, so žezlom v jej pravici a so vzácnou korunou na hlave. Šaty mala jednoduché, ale elegantné. Padli na kolenná, aby si túto krásnu sochu uctili a premýšľali, ako sa mohla dostať na takéto vzdialené miesto.

Ďalší deň cestovali do najbližších osád, aby to preskúmali. Žiadny z obyvateľov, dokonca ani tí najstarší, ktorí poznali históriu každého a všetkého v tejto oblasti, nikdy nepočuli o tejto jaskyni alebo soche. Tak sa bratia stali majiteľmi svätej sochy, ktorej ponúkli svoju najvrúcnejšiu vďaku a vyvolili si ju za svoju zvláštnu patrónku. S touto priateľskou a mocnou spoločníčkou pokračovali na svojej ceste do Ríma.

Keď tam prišli, Najvyššiemu Veľkňazovi povedali, čo sa stalo. Pápež Pavol V. nielen uznal nadprirodzenú povahu tohto objavu, ale po potvrdení nového rádu vložil ho pod ochranu tej istej Panny Márie, ktorej dal meno Panna Dobrého diela.

Sochu umiestnili v Kráľovskej nemocnici v Madride. Čoskoro sa preslávila početnými milosťami, ktoré prostredníctvom nej nebo zoslalo. V roku 1641 kráľ Filip III. nariadil postaviť nádhernú svätyňu na námestí Puerta del Sol v Madride. Keď sa s odstupom času úcta šírila, boli vytvorené kópie tejto sochy. Tie sa umiestňovali na rôznych miestach, niekedy aj s inými invocáciami. V súčasnej dobe existuje množstvo lokalít v Španielsku, kde sa uctieva tento obrázok: Orduña, La Puebla de Gordon, Tudela, Abila a iné.

Netrvalo dlho a táto invocácia sa cez oceán dostala aj do Nového sveta. Blahoslavená Panna uznala za hodné vyvoliť si kláštor Nepoškvrneného počatia v Quite a veľmi zvláštnym spôsobom v ňom našla záľubu. V zjavení matke Mariane de Jesus Torres sa jej zjavila Blahoslavená Panna a žiadala, aby socha, ktorá mala byť podľa nej vytvorená, sa uctievala pod menom [Panna Mária] Dobrého diela. [Socha] mala byť vytvorená podľa toho, čo videla počas zjavenia - s Ježiškom v ľavej ruke a berlou opátky a kľúčmi od kláštora v jej pravici. Mala byť umiestnená nad kreslom predstavenej na hornom chóre, pretože Ona túžila byť predstavenou kláštora až do konca čias. A tak sa Panna Dobrého diela z Quita zobrazuje s berlou v pravej ruke a nie so žezlom, aké drží v Madride.

Sestry z kláštora Nepoškvrneného počatia v Quite vždy prechovávali k svojej nebeskej predstavenej veľkú lásku. Sochu Panny Márie Dobrého diela ľudia v Quite uctievali takmer tri storočia.

(pokračovanie v budúcom čísle)

Marian Theresa Horvat

pripravil: M. Magda

zdroj: LifeNews Slovakia

Bleskovka z Krakova

Každoročne po ceste k Svätyni Božieho milosrdenstva do Krakova obiehame skupinku "pútnikov na bicykloch". Toto spoločenstvo nadšených kresťanov je vytvorené okolo duchovného otca Mgr. Jána Garaja z farnosti Ludrová. Tohto roku v tomto spoločenstve bicyklovali aj mladí cyklisti združení okolo ACM v Prešove. Mali sme medzi nimi zastúpenie aj my Víťazania - Šimon Škvarko, ktorého mamka Mária r. Jenčová (Kuratorová) sa narodila vo Víťaze. Aj v tomto roku som ich po dojazdení do Lagievník oslovil.

Predstav sa nám. Naši čitatelia ťa už poznajú, lebo každoročne sa stretávame na rozhlasovej púti rádia Lumen do Sanktuária Božieho milosrdenstva v Krakove.

Volám sa Matej Chorvát, som z Námestova. Mám 13 rokov.

Dodám, že súčasťou tvojho putovania do Krakova je aj bicykel, pretože každoročne sem putuje na bicykloch vaše spoločenstvo. Máš tentokrát nový bicykel, alebo ten starý?

Teraz mám novší bicykel, lebo ten starý mám pokazený. Požičal mi ho náš duchovný otec Ján Garaj.

A ako sa vám v tomto roku jazdilo? Aká bola cesta?

Už to bolo lepšie, lebo už sme vedeli, čo nás čaká, už máme čo-to odbicyklované. Počasie bolo zo začiatku upršané, ale teraz to vyzerá, že bude lepšie, lebo vyšlo slniečko.

A aký motív zvolil duchovný otec tento rok? Aká je téma vašej púte?

Tento rok ideme aj do Ríma. Máme také motto, že ideme dokončiť nedokončené.

Pri mikrofóne som mal najmladšieho účastníka púte. Teraz idem za najstarším pútnikom, ktorý prišiel tu do Krakova na bicykli. Môžete sa nám predstaviť?

Volám sa Jano a som z farnosti Detvianska Huta, ale pôsobím v Ružomberku. Sem som prišiel s týmto cyklistickým klubom.

Aký vzťah máte k tomuto klubu? Ako ste sa k nim dostali?

Som tu s nimi už piaty rok. Bol som tu pred 6 rokmi a videl som tu týchto cyklistov, tak som pátral po tom, kto sú a čo sú. A narazil som na ich organizátora, dôstojného otca Janka Garaja z

Ludrovej. Poprosil som ho, či by som sa k nim mohol pridať, lebo rekreačne rád jazdím na bicykli. Som tu a odvtedy s nimi stále jazdím sem do Krakova.

Aké ste mali počasie? Aká bola cesta?

Cesta bola celkom dobrá, lebo som sa už dopredu pripravil. Je tu veľa mladých, tak aby som s nimi stíhal a vládal. Včera sme mali pekné počasie, aj trošku poprchávalo, ale nie veľa. Od polovice cesty už v pohode.

Cestou tu do Krakova som vás stretal a pozdravoval som vás klaksónom, aby ste vydržali, lebo počasie bolo také všelijaké. Ale vy cyklisti musíte byť vlastne pripravení na akúkoľvek alternatívu.

Viete čo? Duchovný otec Janko Garaj hovorí, že počasie je vždy tak akurát, len my nie sme vždy správne oblečení.

Ďakujem za rozhovor.

Poznámka redakcie: Ako už z rozhovoru vyplynulo, títo nadšenci putovania na bicykloch - Don Bosco TOUR :::slovakia team::: sa aj v tomto roku chystajú na bicyklovú púť.

Cieľom jubilejného dvadsiateho ročníka Don Bosco TOUR bude večné mesto Rím a stretnutie sa so Svätým Otcom Františkom.

Medzi bicyklujúcimi pútnikmi bude aj "náš" Šimon Škvarko.

prpravili: Bc. M. Gondová a M. Magda

snímky: M. Magda

"Hi'a! Presvedčil som

Takto sa rozhovoril o jednom detskom predstavení náš veľký a obľúbený herec, národný umelec Jozef KRÓNER.

"Hrali sme na jednej väčšej dedine divadelnú hru KUBO. Divadelná sieň bola preplnená až na prasknutie, všetko išlo v riadnom tempe. Len tu zrazu, keď javisko stíchlo, bolo počuť tiché až zúfalé fučanie, nadávanie v kúte pri javisku: "Bodajce poráželo, žebi ce šlak trafinel, bodajce rucalo od žemi po nebo, ti glupi. Šak ona ce nechce!"

Spozornel som a pozrel som sa tým smerom, odkiaľ prichádzal tento hlas. A zbadal som dvoch cigánskych chlapčekov 8 - 9 ročných, ako úpenlivo a sústredene sledujú s rozhorčením dej hry. Po divadelnom predstavení som vyhľadal týchto cigánskych chlapcov, ktorí odo mňa bočili s hnevom. Vytiahol som z vrecka paklík pestrých cukríkov a chcel som sa k nim priblížiť.

„No, dobre chlapci, urobili ste mi radosť, že ste tak pekne sledovali hru. Za to si zoberte tento paklík cukríkov.“

Po dlhšom presvedčaní už mladší naťahoval ruku, aby si ten balíček zobral, ale starší ho silne klepol

svojho diváka!"

po ruke: "Čítaš more?" Po viacminútovom prehovárani starší dovolil tomu mladšiemu, aby ten balíček prijal. Schmatli obaja ten balíček a starší Krónerovi namiesto poďakovania zakričal: "Ale i tak ce Hanička, ty glupi, nechce." Jožko Króner so svojim šibalským širokým úsmevom riekol: "Hľa, presvedčil som svojho diváka!"

Pozeráte sa na iné divadelné zábery z r. 1958 vo Víťaze. Zábery sú z divadelnej hry Pytliakova žena. Na záberoch "náhodný umelec" Janko Biroš na mól opitý vyičňa svojej divadelnej "svokruši" a nemilosrdne ju "kreše" (Milka Pavlíková).

Jankov otecko a mamka sedeli ako diváci v prvom rade medzi divákmi. Otec Anton v mladosti hrával divadlo. Hrali BLUDÁRA, ale mamku držali z oboch strán, aby neutiekla preč, domov, lebo sa strašne hanbila za "opitého" syna na javisku.

Keď pri nasledujúcom výstupe videla svojho syna úplne triezveho, preriekla: "Ta co mu dali, že tak chitro vitriežbel?"

Mgr. Ján Biroš

snímky: zo súkromného archívu Mgr. Jána Biroša

NÁZORY a SVEDECTVÍ

Setkání šedesátníků

Po příchodu z úplně posledního dne v zaměstnání mne mile překvapila ve schránce obálka s pozváním na setkání po padesáti letech ze základní školy ve Vítězu. Hned jsem si vzpomněla na rok 2003 a setkání devěťáku ze školy ze Širokého a to na PiiVíte v Dolině. Spolužáci z Vítěza, Širokého a Fričovců, bylo to setkání 9. B třídy. Tehdy jsem si vzpomněla na základní školu v rodné obci Vítěz a věc nevídanou – 2 otevřené třídy prvků A, B. Jó, to kdybychom se mohli setkat.

To bylo před 12 lety a já nevěřícně hleděla na pozvánku a na Petra, jestli pojedeme. Je jedno, zdali v létě návštěvou rodiny nebo na jaře a bylo okamžitě rozhodnuto. Jen jsem věděla, že se máme nahlásit a o nic dalšího se nestarat. Ubytování jsme měli zajištěno u švagrové Žofky Baluchové.

To se mi v hlavě honily různé myšlenky, co se za ty dva roky, co jsem ve Vítězu nebyla, změnilo. První překvapivý dojem po překročení hranic a postupující stavby dálnic byl, že se u vás staví tunely a u nás tuneluje. Co se nezměnilo, byli lidé, bezprostřední, otevření, tvrdě pracující, s otevřeným srdcem, kteří by i z toho mála, co mají, se rozdali. Čeho jsem se bála? Kolik poznám či nepoznám po 45 letech spolužáků. Co mi vyrazilo dech? Jak bylo toto setkání zorganizované. Nápad sloužit mši ve „starém“ kostele sv. Ondřeje, kde jsme vesměs všichni pokřtěni, návštěvou školy ač notně upravené a přestavené, kde jsme snad všichni vzpomínali, kde kdo seděl, kde byly šatny a WC, kteří učitelé nás učili, a pohoštění v obecním sálu nad mateřskou školou do pozdních večerních hodin. Za tím vším vždy někdo stál, ať hlavní tahoun Martin Magda (Ejčí) a sponzor Stano Čech, v kostele měl hlavní slovo další náš spolužák Vlado Čech, ve škole nás provázela první ředitelka z Vítěza, dcera „spolužáka“ Paľo Galduna a pohoštění a hudbu zajistila firma Armstrong's.

I když v době, kdy fotoaparát nebyl pravidelným vybavením domácnosti, nějaké pamětnické fotky se našly a při focení naší 5. třídy byly krásným vodítkem, kdy jsme se k focení postavili tak, jako tehdy, před 50 lety. Bohužel, někteří už se nemohli zúčastnit a ti, kteří se nemohli z různých příčin dostavit, poslali pozdrav telefonicky, e-mailem nebo 15-ti minutové video až ze země za „velkou louží“.

Ač všichni tělem šedesátníci, srdcem při setkání jsme se stávali opět těmi rozpustilými 10 a 11-letými bezstarostnými dětmi. O zábavu jsem se starali my sami svou bezprostředností ze setkání, později náš spolužák

snímka: Petr Drlík

Vlado Čech zazpíval a zahrál na kytaru pár písniček, než jej vystřídala „vícežska“ skupina Armstrong's. U hudby se obvykle tančí. Řekla bych, že těch 60 křížku na nás nezanechalo prázdné následky a mnozí by dali na frak i daleko mladším. A po ukončení jsme si ještě zazpívali veselé slovenské, občas táhlé moravské a české písničky. Někteří ještě pokračovali do brzkých ranních hodin v hospodě u Armstrongu.

A jak se usínalo? No dobře.

Při závěrečném slovu při uvítání zmínil „Ejči“ poslední sloku z Maríny od slovenského básníka Sládkoviče. O tom, jací jsme, jak jsme žili a že zůstanou po nás diamanty - dobré vzpomínky.

U nás, v Bernarticích nad Odrou, nad vstupním portálem kostela je vyryt nápis „Oči mé budou patřit na toho, kdo se bude modlit na tomto místě“. Jen ten, kdo zde přijde, kdo se přičiní, může být odměněn. Převedeme-li to do světské roviny, ten, který na naše setkání nepřišel, nemohl být odměněn setkáním se

snímka: Martin Magda ml.

spolužáky, obnovenými vzpomínkami a zážitky. Odměna také tkví v poděkování. Poděkování nás těm, kteří se o toto setkání nejvíce zasloužili. Jistě to nedělali pro to, aby jim všichni děkovali, ale máme děkovat za dobře odvedenou práci. Nechtěla bych si nyní připadat jako při udělování Oscarů, kde se děkuje babičkám do 15. kolena, ale poděkovat z upřímného a celého srdce za obrovský kus vykonané

práce před, ale i při setkání, kde vlastně byla vidět jen ta špička ledevce toho ohromného úsilí. Poděkovat „Ejčimu“, sponzorovi Stanovi Čechovi za ten krásný nápad setkat se, Armstrongům, vedení školy, farnosti Vítaz. Je jich asi daleko více, ale ať se nezlíbí, všechny neznám. Takže všem obrovské „Pánbůh zaplat“. Doufám, že se toto setkání líbilo všem, tak jako nám.

Gita Kelnarová (Baluchová) a Petr Drlík

snímka: Martin Magda

Spomíname...

Hoci Záhorie a Šariš delí veľa kilometrov, Gbely a Široké spája jedna osobnosť.

Jozef Čársky

Vráťme sa do doby pred sto rokov. Obce Široké, Víťaz a Ovčie tvorili vtedy jednu farnosť. 15. októbra 1915 prichádza do širokej farnosti nový pán farár. Je mladý, dvadsaťdeväťročný, plný elánu. Naši predkovia si ho vlastne vybrali za svojho duchovného pastiera sami. Vtedajšieho košického kaplána poznali z odpustov v Levoči a v Kluknave ako vynikajúceho kazateľa, ľudomila, šíriteľa osvetu a zanieteneho národovca.

Na svoje prvé a jediné farárske pôsobisko prišiel zo smeru od Margecian. Veriaci ho vítali na začiatku obce pri kríži (v Širokom zvanom červenom) a spolu s ním išli v procesii za hlaholu zvonov do kostola na prvú božnosť. Iste to bolo veľkolepé a svedčí to o významnom postavení kňaza a o úcte k nemu.

Vo svete zúrila prvá svetová vojna, ľudia žili ťažko. Mnohí muži bojovali na svetových frontoch a štát zaviedol pre obyvateľov prídely potravín, habal obilie a siahol i na kostolné zvony pre zbrojársku výrobu nábojov.

Pán farár Čársky počas svojho pôsobenia v našej farnosti veľmi dbal na to, aby praktická kresťanská viera bola súčasťou každodenného života veriacich. O jeho pôsobení u nás existuje veľa záznamov v poctivo a precízne vedenej farskej kronike. Svojím zbožným životom dával dobrý príklad svojim veriacim. Popri pastoračnej činnosti sa venoval aj osvete a pozdvihovaniu národného povedomia obyvateľstva.

Po svojom zvolení za biskupa sa Jozef Čársky rád vracal do svojej bývalej farnosti a s radosťou sa stretával so svojimi bývalými farníkmi a povzbudzoval ich.

V súvislosti s blížiacim sa stým výročím jeho príchodu do širokej farnosti by bolo iste zaujímavé zachytiť osobné spomienky tých farníkov, ktorí ho osobne poznajú a pamätajú si na jeho návštevy.

Vráťme sa do súčasnosti. V októbri 2014 zorganizovalo Ružencové bratstvo v Širokom v rámci Roka Sedembolestnej Panny Márie farskú púť. Jedným z cieľov boli aj Gbely, rodisko Jozefa Čárskeho. Tamojší veriaci našich pútnikov srdečne prijali, zoznámili ich s osobami i miestami viažúcimi sa s Jozefom Čárskym, pohostili ich a tešili sa, že ho máme aj po mnohých rokoch v takej úcte.

V tomto roku zorganizovali veriaci z Gbiel farskú púť do Košíc, kde navštívili hrob Jozefa Čárskeho v košickej katedrále a potom sa zastavili v Širokom. 25. apríla sa popoludní konala svätá omša. Po nej sme sa spolu vybrali na široký cintorín. To, že si vážime pôsobenie Jozefa Čárskeho u nás, dokazuje aj obecný projekt Zelený pamätník. Jeden zo stromčekov a pamätná tabuľa sú venované aj jemu.

Prehliadka obce, neskorý obed, osobné zoznámenia a družné rozhovory pokračovali v reštaurácii K7.

Myslím, že nadviazaná spolupráca bude pokračovať. Osobnosť biskupa Jozefa Čárskeho si to zaslúži.

Mgr. Helena Hajdučinová

Na cintoríne pri Zelenom pamätníku

snímka: pani Zuzana, Gbely

Rodina je v kríze pre úpadok viery

Súčasný status rodiny a situácia na Ukrajine boli témami stretnutia biskupov krajín strednej a východnej Európy 11. a 12. mája v Bratislave.

Hlavnou príčinou dnešnej krízy rodiny je úpadok viery. V spojení s mediálnym tlakom táto situácia oslabuje prirodzenú rodinu. Povedal to predseda Poľskej biskupskej konferencie, poznanský arcibiskup Stanisław Gądecki v rozhovore pre slovenské katolícke médiá.

Postavenie rodiny v súčasnosti bolo hlavnou témou stretnutia biskupov krajín strednej a východnej Európy 11. a 12. mája v Bratislave. Spolu so Stanisławom Gądeckim sa na ňom zúčastnili predstavitelia biskupských konferencií z Litvy, Chorvátska, Ukrajiny, Českej republiky, Maďarska, Bieloruska a zo Slovenska. Išlo o druhé medzinárodné stretnutie, nadväzujúce na vlnajšie z Varšavy.

Biskupi sa venovali aj koordinácii aktivít v pastoračii rodín a kríze na Ukrajine. Podujatie otvoril predseda Konferencie biskupov Slovenska Stanislav Zvolenský a apoštolský nuncius na Slovensku Mario Giordana. Postoje krajín strednej a východnej Európy po 25 rokoch od pádu komunizmu analyzoval v prednáške arcibiskup Stanislav Zvolenský. O prínose Katolíckej cirkvi v postkomunistických krajinách hovoril ostrihomsko-budapešťiansky arcibiskup kardinál Péter Erdő. Arcibiskup Stanisław Gądecki priblížil starostlivosť o rozvedených a pastoračiu osôb s homosexuálnymi sklonmi.

Írske referendum

Írske referendum jasne ukázalo, že registrované partnerstvá sú začiatkom, s ktorým prichádzajú adopcie a redefinícia manželstva.

Írsko je ďalšia krajina, v ktorej sa jasne ukázalo, že registrované partnerstvá sú iba začiatok. V Írsku boli registrované partnerstvá zavedené v roku 2011. Po masívnej kampani včera Íri v referende odhlasovali zakotvenie homosexuálneho „manželstva“ do ich ústavy. Potvrďuje sa tým, že cieľom lobistov je nakoniec zmena významu manželstva a s tým spojených adopcí detí.

„Sme radi, že Íri mali možnosť o týchto veciach rozhodovať v referende, ale odmietame agresivitu a manipulatívnu kampani, ktorá ho sprevádzala.“ povedala Anna Verešová, podpredsedníčka Aliancie za rodinu. Proti týmto praktikám protestovala aj skupina poslancov Európskeho parlamentu:

- Každá z verejne financovaných politických strán v írskom parlamente aktívne podporovala kampaň za homosexuálne „manželstvá“ a hrozili svojim členom vyhodnením, ak nebudú dodržiavať stranícku líniu.

- Všetky veľké verejné a súkromné médiá silne podporovali kampaň za zmenu definície manželstva a ignorovali rozsudok Írskeho najvyššieho súdu o rovnomernom priestore pre skupiny na oboch stranách debaty.

- Nadnárodné spoločnosti so sídlom v Írsku presviedčali svojich zamestnancov, aby hlasovali za homosexuálne „manželstvá“.

- Zahraniční miliardári „nialali“ milióny eur do kampane za homosexuálne „manželstvá“, aj keď je to podľa írskoho volebného zákona vyslovene zakázané.

- Írsky národný policajný zbor aktívne podporil kampaň za homosexuálne „manželstvá“, a to aj prostredníctvom využitia štátnych prostriedkov tým, že policajné stanice boli použité pre fotenie. Je to obzvlášť na pováženie, pretože polícia v Írsku zabezpečuje integritu hlasovacích miest a postup sčítania hlasov. Bývalý policajný ombudsman pre Severné Írsko žiadal, aby bolo takéto nevhodné správanie zo strany polície odsúdené.

„Biologické fakty o manželstve a deťoch nie je možné zmeniť. Som rád, že na Slovensku v referende viac ako 90 % zo zúčastnených hlasujúcich odmietlo sociálne experimenty s deťmi“, uzatvára predseda Aliancie za rodinu, Anton Chromík.

"Ja chcem ísť do pekla!"

Sedel som v zamyslení nad nejakým problémom v kancelárii Farského úradu v Dubovici. Vyrušilo ma rázne zaklopanie na dvere kancelárie.

"Vitajte, mladý muž, čím Vám môžem poslúžiť na ceste do neba? Krstom Vášho dieťatka, alebo sa idete ženit?" „Ani jedno, ani druhé. Ja som, prosím, ateista.“

Toto slovo ATEISTA zvýraznil s veľkým dôrazom. S úsmevom som sa ho opýtal: "A čo, keby som Vám ukázal niečo, čo by vašim "ateizmom" od základu zatriaslo?"

Mládenec pozrel na mňa so strachom a rýchlo to z neho vyrazilo: "To radšej nie! Nechcem to vidieť!"

Chcel som mu ukázať fotografiu zosnulého pátra Pia 40 rokov po jeho smrti bez balzamovania, telo vystavené svetlu, teplu, telo také, akoby teraz práve skonalo.

Čo je to za sila, ktorá zadržala prírodnému zákonu moc po 40 dňoch rozložiť telo pátra PIA do

ilustračná snímka: Martin Magda

spôsobu... "a v prach sa obrátiš?" Necítiť ani smrteľný zápach pri jeho mŕtvole. Naopak! Všetci prítomní cítia nádhernú vôňu fialiek. Zázrak, ktorý trvá už viac ako 40 rokov!

Rešpektoval som jeho vôľu, nechcel som ho nútiť nasilu a zlomiť jeho silnú vôľu: „Ja chcem ísť do pekla!“

Mgr. Ján Biroš

Predsieň neba

(skutočný príbeh)

Keď sa rodičom Szitášovcom v Šalgove (dnešné Svätoplukovo) 28. decembra 1910 narodil syn, netušili, aký osud postihne tohto chlapčeka. Rodinu Szitášovcov tvorili rímskokatolíci a evanjelici augsburského vyznania. Vládal však u nich súlad. Chlapcovi dali meno Daniel, pretože Danielov otec zahynul v bojoch 1. svetovej vojny. Matka ho vychovávala v duchu kresťanskej znášateľnosti. Keď ho videla, ako hrdo drží kríž na krížovej ceste, rozhodla sa, že

sa dennodenne bude modliť, aby si Boh jej Danku vybral za svojho služobníka.

Po úspešnom zmaturovaní bol jej Danko prijatý do seminára v Nitre. Za štyri roky absolvoval štúdium filozofie aj teológie. Dňa 16. júna 1935 prišla slávnostná chvíľa, keď nitriansky biskup Karol Kmetko vysvätil Daniela Szitáša za kňaza. Po primíciách, ktoré sa konali v rodnom Šalgove, dostal Daniel miesto kaplána v Novákoch. Potom ho biskupstvo

poverilo stavbou kostola v susednej obci Lehota pod Vtáčnikom. Po dostavbe kostola v roku 1938 tam bola zriadená samostatná farnosť a Daniel sa stal jej prvým administrátorom. A to až do roku 1945. V novembri toho istého roku sa Daniel rozlúčil s farníkmi tejto obce a zvolil si ďalšie účinkovanie v reholi redemptoristov. V roku 1945 po Vianociach ho prijali do noviciátu v Českých Budejoviciach a 10. januára 1946 mal už obliečku. 11. januára 1947 Daniel zložil

aj večné sluby. Po nich ho poslali do Bratislavy, kde horlivo pracoval v kaplnke svätých Cyrila a Metoda. Od roku 1948 bol redaktorom edície Životom a bol aj prokurátorom viceprovincie redemptoristov na Slovensku. Oficiálne bol aj kaplánom na Starých Horách. V apríli 1950 bezpečnostné zložky novonastoleného komunistického režimu kruto zasiahli proti všetkým reholiam vo vtedajšom Československu s úmyslom zlikvidovať ich. Obetou zlovôle štátnej moci sa stal aj Daniel Szitáš. Bol internovaný v Podolínci. V máji 1950 ho tajná služba odvieďa do väznice v Leopoldove. Keď sa im ho nepodarilo získať na spoluprácu, vrátili ho znova do Podolíncu. Začiatkom roku 1952 ho poslali na preškolenie do Malaciek. On však stále neoblomne trval na svojom. „Ja som zložil večné sluby najsvätejšiemu Vykupiteľovi, z nich ma môže oslobodiť iba sám Pán Ježiš. Preto vám hovorím, nepokúšajte sa ma zlomiť. Vaša snaha je márna.“ Znova ho teda vrátili do Podolíncu. Potom Daniela premiestnili do Močenka a odtiaľ do nemocnice v Nitre, z Nitra do Báča pri Šamoríne. Z Báča naspäť do Podolíncu, potom do Smokovca a do Jasova. Páter Daniel, chorý na srdce a cukrovku, prišiel napokon do Beckova. To bol signál, že sa dostane na slobodu. Neprišlo to však odrazu. Vedúci domova sústredených kňazov v Beckove mal podrobnú Danielovu charakteristiku. Už od jeho príchodu mu dával najavo, že ho chce získať pre spoluprácu s ŠtB. Oslovoval ho pohrdavo „advokát“. Chorému Danielovi nedovolil ani si sadnúť a sústavne ho predvolával do kancelárie. Blížil sa záver roku 1960 a vtedy sa vedúci domova

pokúsil Danielovi podsunúť čistý list, aby sa naň podpísal. Daniel dobre tušil, na čo dá jeho podpis zneužiť, preto nič nepodpísal. To vedúceho rozžúrilo. Vyskočil a začal Daniela surovo biť po tvári. Keď zistil, že mu z úst tečie krv, skríkol: „Von! Okamžite von! Prac sa mi z očí! Nech ťa už viac nevidím! Tu si skončil, pán advokát!“ Daniel z domova odišiel, ale zastavil sa na bezpečnosti, kde podrobne vyzprával, čo si vedúci dovoľil a povedal aj to, že ho z domova vyhodil. Na otázku príslušníka ZNB, či má o tom spísať zápisnicu, Daniel povedal: „A na čo! Ja mu odpúšťam! Keby vám prišiel povedať, že som z domova ušiel, tak mu neverte!“ Keďže nemal pri sebe žiadne peniaze, príslušníkovi ZNB povedal: „Chcem odísť k mojej sestre do Svätoplukova, ale nemám žiadne peniaze, preto vás, prosím, buďte taký láskavý a požičajte mi peniaze na cestu. Keď prídem k sestre, tak vám peniaze ihneď poštou vrátim.“ Službukonajúci príslušník Danielovi peniaze požičal a tak sa horlivý kňaz vrátil do rodnej obce. Tam ho milo prijala sestra Irenka s deťmi. Tie svojho ťažko chorého ujca tak opatrili, že mohol aj pracovať. Najprv to bola strážna služba na miestnom JRD, potom práca skladníka v Pozemných stavbách v Nitre. Zásluhou pána biskupa Ambróza Lazíka bol Daniel Szitáš prijatý do duchovnej správy v trnavskej diecéze. 1. októbra 1971 sa stal farárom v Bzinciach pod Javorinou. Pri preberaní poverovacej listiny mu biskup Lazík povedal: „Tam nebudete mať veľa práce. Je tam málo katolíkov, lebo tá obec je prevažne evanjelická.“ Daniel na to zvolal: „Tak tam budem môcť splniť slub, ktorý som dal pri odchode

z Beckova Pánu Ježišovi.“ Biskup Lazík sa opýtal: „A môžem vedieť, o aký slub ide?“ „Áno, excelencia, slúbil som, že keď šťastne vyviaznem z lamy levovej, okrem nedele si každú noc vykonám pobožnosť krížovej cesty. Počas nej budem uvažovať o hroznom utrpení, ktoré musel podstúpiť náš Spasiteľ.“

V Bzinciach bol páter Daniel obľúbený nielen u katolíkov, ale aj u evanjelikov. Životom skúšaný Daniel posledné chvíle svojho života strávil na nemocničnom lôžku. Zaujímavé bolo stretnutie pátra Daniela so sestrou Irenkou, ktorá prišla brata navštíviť do nemocnice. Vtedy jej Daniel povedal: „Keď zomriem, tak si prajem, aby si ma dala pochovať vedľa našej mamičky, lebo o mieste, kde je pochovaný náš otec, nevieme. A konečne splním slub, ktorý som dal mamičke na mojej primičnej svätej omši. Keď som jej podával sviatostného Spasiteľa, pošepkala mi: „Danko môj, vykonávaj toto vznešené povolanie dôstojne a horlivo, aby som pred Božím trónom mohla zvolať: Pane, toto je môj milovaný syn, odmeň ho prosím, za všetko čo vykonal pre tvoje meno.“ Ja som odpovedal: „Zo všetkých síl budem robiť všetko, aby som uskutočnil to, čo si želáte, mamička moja. To vám v túto moju najvzácnejšiu chvíľu slubujem.“

Účinkovanie pátra Daniela sa skončilo 20. októbra 1978. Ťažko chorý odovzdal svoju dušu Bohu v nemocnici v Novom Meste nad Váhom. 22. októbra 1978 boli jeho telesné pozostatky uložené do zeme vedľa jeho matky.

spracoval Pavol Majerník ml.

a Bc. Martina Gondová

Lenka Novotná

Nádej prekonáva strach

Na začiatku júna sa mladý človek často stáva obeťou paniky. Pomaly sa blíži koniec školy a pred ním stojí niekoľko životne (alebo aspoň profesijne) dôležitých skúšok, na ktoré je potrebné sa aj náležite pripraviť. A tak sedí s očami zapichnutými do poznámok a kníh a spolu s neustálym tikaním sekundovej ručičky na hodinách sa ho zmocňuje čoraz väčší stres a strach z toho, že to nestihne. Že si nestihne zopakovať všetky témy alebo že na niečo zabudne.

Strach zo zlyhania sa s nami „vezie“ už od detstva. Chceme byť dobrí v športe, chceme vedieť nádherne kresliť či bezchybne hrať na hudobnom nástroji, no a v dospelosti zas túžime po dobre platenom pracovnom mieste. Chceme byť najlepší alebo sa ideálu aspoň podobať. Chceme dokonalý život v nedokonalom svete.

A to nás poháňa dopredu. Dni a noci trávime večným bojom s typickou študentskou lenivosťou a zas a znova otvárame a zatvárame zošity, skriptá a učebnice. V skúškovom období sa zo študentov stáva bublajúca kôpka nervov, ktorá s pribúdajúcimi dňami pomaly začína vriieť. Cítíme sa ako pritlačení k múru času, povinností a vlastných očakávaní.

Tak, ako je máj mesiacom lásky, môžeme jún nazvať mesiacom nádeje. Nádeje v úspešný koniec, ale aj v nový začiatok. No jún je najmä mesiacom nekonečnej trpezlivosti a prekonávania sa. A to všetko preto, aby sme svetu, ale aj sami sebe, dokázali, že na to máme a že to dokážeme.

Často až na hranici vyptatia vlastných fyzických a

psychických síl zistíme, čo sa v nás skrýva a čo sme schopní dosiahnuť. O to väčší pocit radosti sa v nás prebudí po dosiahnutí cieľa a konečne prídeme na to, čo tým naši rodičia mysleli, keď nám dennodenne prízvukovali, že naša práca skôr či neskôr prinesie aj vytúžené ovocie.

Nech už júnové písomky a skúšky dopadnú akokoľvek, najväčšou prekážkou pri dosahovaní cieľa je vlastná myseľ. Práve tá nás núti o sebe sústavne pochybovať a tým nám veľmi dobre „napomáha“ k tomu, že si prestaneme veriť. Prestaneme dúfať, že všetko dopadne dobre a začneme podliehať vlastnému strachu. Aj keď nás všetci naokolo presviedčajú o opaku a držia nám palce, niekde v našom vnútri je pevne zakotvená tvrdohlavosť, ktorá nám nedovolí nikomu dôverovať. Lebo sami vraj najlepšie vieme, ako dobre sme pripravení a aké je toto obdobie ťažké. Nachvíľku sa stávame dobrovoľnými egoistami a nádej v nás pomaly, ale isto zhasína, až je z nej len malý blikotajúci plamienok. No pri všetkých týchto vlastných myšlienkach, nad ktorými meditujeme, sklá-

ňajúc sa nad knihou, zabúdame občas zodvihnúť hlavu a obzrieť sa. Najprv za seba, za minulosťou, ktorá nám do života priniesla množstvo lekcií, z ktorých sme sa poučili. A potom sa pozrieť dopredu a uvedomiť si, že žiadna skúška nie je neprekonateľná a že napriek mnohým sklamaniam a prekážkam sme stále tu, silnejší a odolnejší.

A takými budeme aj naďalej. Maratón životných skúšok a prekážok s nimi spojenými budeme prekonávať až do konca nášho pozemského života. Niektoré nás zrazia na zem, iné nás obohatia niečím novým, ďalšie nám možno úplne zmenia život. No, nemusíme sa báť ani jednej.

Pretože tu s nami bol a stále je Nieкто, kto nás vedie za ruku ako deti a dodáva nám nádej. On verí, že to zvládneme. On vie, že všetkými skúškami, nech sú vedomostné či životné, musíme nevyhnutne prejsť, no každé ráno, keď otvoríme oči, nám pripomína, že je tu s nami a že nás nikdy neopustí. Je to náš Nebeský Otec, ktorý nám neustále naznačuje, že s Jeho pomocou dokážeme všetko. Aj keby to bolo navonok úplne nemožné.

ÚVODNÉ MOTTO:

Múdri ľudia vedia, že pravá láska dokáže čakať.

Najlepšia a najkrajšia Božia cesta je nechať si sex až do manželstva. Je potrebné pomáhať mladým, aby žili v čistote, pokiaľ prijímú naše rady. Ale verím, že modlitbou za nich nič nepokazíme.

"Rodičia mi zničili život. Čo mám robiť?"

Mladé dievča hovorí: „Nenávidím svojich rodičov! Nedokážem im odpustiť. Preklínam okamih môjho počatia! Zničili mi život a dodnes som tým poznačená!“

Kolko hnevu sa zvyčajne skrýva v mladých ľuďoch, ktorí sa nezdôveria so svojimi zraneniami a bolesťami. Po nadviazaní dôverného rozhovoru som sa dozvedel, že už samotné počatie bolo pre ňu zraňujúce, keď obaja (otec aj mama) po diskotéke opití a nadrogovaní a bez sviatosťného vzťahu ju nečakane počali.

Otec naliehal na matku, aby šla na potrat. Aj keď matka sa pokúšala o potrat, pre akúsi príčinu k nemu nedošlo. Keď neskôr mala aj ďalších súrodencov, vždy sa cítila ako niekto, s kým sa v

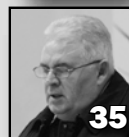
rodine nepočítalo.

Otec ju nikdy neobjal a mama sa s ňou nepohrala. Obaja na ňu kričali, vrieskali a sťažovali sa. Tak mi teda povedzte: ako môže vôbec milovať toto dievča svojich rodičov? Preto ich nenávidí. Všetko ju naďalej zraňuje.

Zranenia môžu byť rôzne hlboké, nedajú sa liečiť ani vylicit nenávisťou. Nenávisť je ako soľ, ktorú si sypeme do rán.

Nesprávne sa chová matka, ktorá dcére pripomína, že je nechcená. Nezodpovedný je otec, ktorý nahováral matku na vraždu vlastného dieťaťa!

Takto zraneného mladého človeka môže zachrániť iba láska. Vyskúšajme zameniť slová nenávisťi „nenávidím ťa“ za slová lásky „milujem ťa“.

rubriku pripravuje
MUDr. Blažej Vaščák

Nie je jednoduché a ľahké odpúšťať. Ale ak neodpúšťame, náš život sa stáva čoraz ťažší. Majme ustavične na pamäti jedno – Ty nikdy nie si nechcené dieťa.

Boh chcel, aby si sa narodila, pretože On má pre každého krásny plán. Nech to naplní radosťou každého z nás. My sme predsa Božie deti, synovia a dcéry.

ilustračná snímka: Martin Magda

Narodenie sv. Jána Krstiteľa

V dejinách ľudstva iba dve matky vedeli s istotou pred počatím, koho porodí a čo bude poslaním ich synov. Prvou bola matka Jána Krstiteľa, druhá bola Matka Spasiteľa, najsvätejšia Panna. Ani starozákonná Sára, matka Izákov, ani Anna, matka Samuelova, to takto presne nevedeli.

Narodenie týchto synov nepredpovedal žiadny jasnovidca, ale samo nebo. Alžbeta to vedela prostredníctvom svojho muža Zachariáša a tomu to zvestoval anjel: „...Budeš sa radovať a plesať, jeho narodenie poteší mnohých..., mnohých zo synov Izraela obráti k Pánovi ich Bohu...“ (Lk 1 14-17). Keď sa Ján narodil a keď nebo presvedčilo pochybujúceho Zachariáša, osvietený Duchom Božím sám spoznal jeho poslanie a spieval o tom v duchu proroka: „A ty chlapček, prorokom Najvyššieho volať sa budeš, lebo pôjdeš pred tvárou Pánovou pripravovať mu cesty a poučovať jeho ľud o jeho spáse, že sa im odpustia hriechy...“ (LK)

Keď chlapček vyrástol a stal sa z neho prorok – Boží muž, zvestovanie anjela i prorocký spev svojho otca potvrdil svojím životom pred celou izraelskou pospolitostou. „Po mne prichádza muž, ktorý ma predstihol, pretože bol prv než ja. Ani ja som ho najprv nepoznal, ale preto

som prišiel, krstiac vodou, aby sa On stal známy v Izraeli“ (Jn). Ohromné!

Ján vystihol a potvrdil, čo o ňom povedal anjel a čo predpovedal otec. Zastavme sa. Ján Krstiteľ hovorí: „Preto som prišiel, aby som zjavil nie seba, ale toho, kto jediný je hoden pozornosti, poznania a lásky. Preto, aby On rástol vo vašich očiach a ja v ňom ubúdala. Preto, aby som ja prestal krstiť vodou a On aby vás pokrstil Duchom Svätým. Pretože On je Baránok Boží, ktorý sa za vás obetuje, ktorý sníma vaše hriechy. Preto ja ani nie som hoden rozviazať mu remienky na obuvi.“

Tu sa nám predstavuje Ján ako veľduch pokory, napriek tomu, že on je tým, ktorého narodením sa zaoberalo samo nebo. On, o ktorom Ježiš Kristus, Učiteľ a Mesiáš vyriekol posudok: „...Nenarodil sa väčší zo ženy ako Ján... a preto, čo ste vyšli vidieť na púšť? Azda trstinu vetrom klátenú? Človeka odetého do skvostného rúcha? Ó, nie viac ako proroka!“

Tento Ján vedel ustúpiť a zaraďiť sa na miesto, ktoré mu patrí, lebo sa cítil byť len hlasom, ktorý mal zvestovať Boha. Pane Ježišu, keby sme dokázali častejšie zjásť na púšť, do ústrania, keby sme si vedeli nájsť čas na uzobranosť v denných 15 minútových rozjímانيach, aspoň raz mesačne na deň ticha v duchovnej obnove. Aspoň raz v roku na pár dní duchovných cvičení, určite by sme i my spoznali, prečo sme na svete. Prečo sme prišli na svet v tomto storočí a nie v predošlom?

Čo je naším osobitným poslaním? Ján sa od detstva utiahol na púšť. Najprv sformoval seba, až potom si dovoľil vystúpiť a formovať druhých. Prinášajte ovocie opravdivého pokánia, lebo sekera je už priložená na koreň stromu.

Apoštolský pracovník musí poznať najprv svoje osobitné poslanie, sformovať najprv seba, až potom vystúpiť. Brat a sestra, myslím, že na zemi nikto z nás sa nemôže cítiť dobre, ak nevie, že náš cieľ je Boh a večné spojenie s Ním. Keď toto je pravdou, treba nám život zamerať na túto pravdu. Jánova veľkosť začala príchodom Matky Božej. Kde vkročí najsvätejšia Panna, tam príde s ňou i jej najsvätejší Syn – Ježiš. Ak začneme reformu s Neпоskvrnenou, slúžkou Pánovou, my síce budeme ubúdať, strácať sa, ale podľa miery našej pokory bude vyrastať Ježiš, Syn Máriin. A Ježiš, to je naša svätosť. Zvolajme sami, prekvapení s Alžbetou: „Odkiaľ mám to šťastie, že Matka môjho Pána prichádza ku mne? Lebo hľa, sotva odznel v mojich ušiach...“, hlas Máriin, sotva sa ona priblížila, keď sme ju vrúčne prosili, čosi s plesaním sa v nás pohlo. Pohla sa duša, posvätená milosťou z návštevy Ježiša skrze Máriu. Začalo sa naše zvnútornenie, posvätenie.

Svätý Ján Krstiteľ, ty si nám veľkým vzorom, ale teraz i veľkým protektorom u svojho Majstra. Vypros nám tej veľkej milosti, aby sme ťa tu nasledovali a raz sa s Tebou stretli vo večnosti.

Mgr. Ján Biroš

Ahoj, deti!

Teplé a slnečné májové dni sa striedajú s tými menej peknými, upršanými. Nič to ale nemení na tom, že máj je jedným z najkrajších mesiacov roka. Prečo? Stačí sa pozrieť na stromy, kvety, záhrady a ihneď to zistíte. Stromy sú plné kvetov a všade rozvoniava peľ, pokosená tráva, no a dni sú čoraz dlhšie a dlhšie.

Medzinárodný deň detí

U nás na Slovensku sa oslavuje už od roku 1952. Oslavujú ho aj mnohé krajiny, no nie všetky 1. júna ako je to u nás. Je to váš sviatok, tak si ho užite, no za všetko, čo máte, buďte vďační.

Deň najlepších priateľov

Pripadá na 8. jún a je oslavou skutočného priateľstva. Tak teda, ak máte priateľov, ktorých máte radi, skúste ich potešiť nejakou maličkosťou.

Svetový deň žonglovania

Viete žonglovať? Ja nie. :) Po celom svete sa vraj 19. júna konajú rôzne žonglérske a zábavné hry, súťaže a podujatia. Cieľom je podpora tvorivých, talentovaných ľudí, ktorí nás rozveselujú vtipnými či akrobatickými kúskami.

Deň otcov

V máji sme oslavovali Deň matiek, ktorý je veľmi známy a uznávaný. S Dňom otcov to bolo o čosi ťažšie. Prvé snahy o založenie tohto sviatku prišli z USA už v roku 1924, no oficiálne sa začal oslavovať až v roku 1966. Dnes je tento deň uznávaný v mnohých krajinách sveta a v kalendároch sa už u nás okrem Dňa matiek uvádza aj Deň otcov, ktorý pripadá na tretiu júnovú nedeľu. Tohto roku je to 21. jún. Na svojich ocinov určite nezabudnite!

Myslím, že vy ste stopercentne plní očakávaní. Veď jún je za rohom a pre vás to znamená, že školský rok sa pomaly končí. Potom už len práaaaázdnyiny! Teraz ešte, šup šup, k učeniu, aby snaha z celého roka nevyšla nazmar. Aby vaše koncoročné výsledky boli čo najlepšie!

Uloha:

Viš, prečo dal Pán Ježiš za teba na kríži svoj život? Apoštol Pavol hovorí: „... žijem vo viere v Božieho Syna, ktorý ma miloval a vydal seba samého za mňa (List Galatanom 2, 20).“

Objav poklad a rozlúšti, čo ti Pán Ježiš skrze Pavlove slová chce povedať.

Použi tento tajný kód, v ktorom každý znak zodpovedá jednému písmenu. Písmená dosad do šifry pod kódom.

CH↑	J↓	H↔	E↑	Z↘	L↗	I↙	R↖
M!	A#	S?	Y=	N<	O>	B[.]

zdroj obrázku: internet

↓	↑	↘	↙	?		↓	↑		?	=	<
---	---	---	---	---	--	---	---	--	---	---	---

[>	↘	↙		#		↘	>	!	↖	↑	↗
---	---	---	---	--	---	--	---	---	---	---	---	---

↘	#		!	>	↓	↑		↔	↖	↙	↑	=]
---	---	--	---	---	---	---	--	---	---	---	---	---	---

Trampoty v manželstve

93. Očakávanie vytvára túžbu v zdravom vzťahu

Jedným z tajomstiev dobrého sexu je uvedomiť si, že naším najdôležitejším sexuálnym zdrojom je naša myseľ. V zdravom vzťahu manželov očakávanie vytvára túžbu, ktorá vedie k najuspokojivejšiemu milovaniu. Ako povedal jeden manžel: „Najlepšie milovanie začína pri spoločných raňajkách.“

Niektoré páry si vytvorili „tajný kód“ na vyvolanie očakávania. Jedna manželka mi rozprávala, ako si raz vyhradili večer, ktorý s manželom strávia spolu. Práve sa zberali po schodoch do spálne, keď im priateľka zatelefonovala, že im nesie cestoviny. Manželka sa okamžite vynašla a požiadala priateľku, aby nechala cestoviny pred dverami. Od toho večera slová „cestoviny pred dverami“ získali pre nich úplne nový význam.

Keďže je myseľ pre naše milovanie taká dôležitá, musí si manžel rezervovať svoje myšlienky pre svoju manželku. Dnes je veľa mužov vystavených pôsobeniu pornografie. Nebezpečenstvo pornografických materiálov spočíva v tom, že podnecujú našu sexuálnu túžbu spôsobom, ktorý vedie skôr k žiadostivosti než k láskyplnému vzťahu. A ľahko sa to môže premeniť na závislosť.

Pornografia nás odludšťuje a môže nás okrádať o pravdivé sexuálne naplnenie. Ženy sa stávajú objektmi, ktoré najprv vzbudzujú a potom uspokojujú mužove sexuálne túžby. Muž sa dnes ťažko môže vyhnúť určitému stupňu vzrušenia kvôli tomu, čo vidí na reklamných tabuliach, na obálkach časopisov alebo vo filmoch. Pre zachovanie jeho manželstva je životne dôležité, aby všetky svoje erotické myšlienky smeroval k svojej manželke. Možno bude treba nájsť spôsob, ako sa pred týmito vplyvmi chrániť. Veľkou nástrahou je televízia s pornografickými kanálmi.

Ak má manžel (alebo manželka) problém s pornografiou, rozhodne odporúčam vyhľadať inú osobu rovnakého pohlavia, s ktorou to spoločne prediskutujú a potom požiadajú Boha o odpustenie a pomoc pri vyslobodzovaní z tejto závislosti. Bude dôležité zostať s touto osobou aj v budúcnosti naďalej a dovoliť mu (jej) sa v pravidelných intervaloch pýtať, ako sa im v tejto oblasti darí.

Zatiaľ čo mnohým mužom poskytuje falošnú rozkoš pornografia, pre mnohé ženy existuje nebezpečenstvo sexuálneho snívania. Pri milovaní so svojím manželom myslí na iných mužov. To môže zvyšovať jej sexuálnu túžbu, ale sotva to pomôže jej manželstvu!

Žena sa môže stať závislou na fantázii prostredníctvom toho, čo

číta alebo pozerá a v porovnaní s čím sa jej reálny život môže zdať nezaujímavý, všedný, bez lásky a intimity, po ktorej túži. Mnoho populárnych románov povzbudzuje k takému fantazírovaniu.

Ale hľadať spôsob, ako pravidelne uniknúť z reality prostredníctvom toho, čo sa zvyčajne považuje len za „neškodnú zábavu“, môže byť pre naše manželstvo veľmi nebezpečné!!!

V Novom zákone v liste Filipanom je sv. Pavlom zdôraznená potreba výchovy našej mysle: „Napokon, bratia, myslíte na všetko, čo je pravdivé, čo je cudné, čo je spravodlivé, čo je mravne čisté, čo je milé a čo má dobrú povest, čo je čnostné a chváľitebné“ (Flp 4,8).

MUDr. B. Vaščák

ilustračná snímka: Martin Magda

Ohlášky jún 2015:

- **sobáš 6. júna v Ovčí** o 15:30 – **Ondrej Nemergut**, syn rodičov Ondreja a Márie rod. Novákovej, narodený v Krompachoch, bývajúci v Poľanovciach a **Simona Bednárová**, dcéra rodičov Jozefa a Žofie rod. Baranovej, narodená v Prešove, bývajúca v Ovčí
- **sobáš 13. júna vo Vítaze** o 15:00 – **Štefan Kurilla**, syn rodičov Štefana a Anny rod. Richnavskej, narodený v Krompachoch, bývajúci v Richnave a **Jana Kovalová**, dcéra rodičov Jozefa a Márie rod. Stašíkovej, narodená v Prešove, bývajúca vo Vítaze
- **sobáš 27. júna vo Vítaze** o 15:00 – **Daniel Jan Hudson**, syn rodičov Jana a matky rod. Holmes, narodený v Bradford, bývajúci v Whitby, Veľká Británia a **Slavomíra Kovalová**, dcéra rodičov Pavla a Márie rod. Stašíkovej, narodená v Prešove, bývajúca vo Vítaze
- **sobáš 27. júna v Širokom** – **Miroslav Šedo**, syn rodičov Petra a Márie rod. Čechovej, narodený v Prešove, bývajúci vo Vítaze a **Vladimíra Dutková**, dcéra rodičov Vladimíra a Bernardíny rod. Ružbarskej, narodená v Prešove, bývajúca v Širokom
- **sobáš 4. júla vo Vítaze** o 15:30 – **Martin Kováč**, syn rodičov Petra a Silvie rod. Vitališovej, narodený v Prešove, bývajúci v Širokom a **Michaela Dutková**, dcéra rodičov Ondreja a Márie rod. Stašíkovej, narodená v Prešove, bývajúca vo Vítaze
- **sobáš v Jadachy (Poľsko)** – **Radomil Pavlík**, syn rodičov +Jána a Heleny rod. Baluchovej, narodený v Prešove, bývajúci vo Vítaze a **Jolanta Kosior**, dcéra rodičov +Vladyslava a Márie rod. Motykovej, narodená v Tarnobizeg, bývajúca v Jadachy (Poľsko)

Stalo sa:

- **1. 5.** odpustová slávnosť k sv. Jozefovi, robotníkovi; slávnostným kazateľom bol vdp. **Martin Uhál**, docent Teologickej fakulty v Košiciach a výpomocný duchovný vo farnosti Košice-Myslava
- **9. 5.** v sobotu sa uskutočnila už jedenásta rozhlasová púť rádia Lumen do Sanktuária Božieho milosrdenstva v Krakove
- **20. 5.** v stredu bola v našej farnosti celodenná poklona vo farskom kostole vo Vítaze od 10:00 do 18:00 h a vo filiálnom kostole v Ovčí od 13:00 do 18:00 h
- **14. 5.** vo štvrtok sme slávili Nanebovstúpenie Pána, prikázaný sviatok
- **28. 5.** slávili sme nový sviatok, **Nášho Pána Ježiša Krista**,

Najvyššieho a večného kňaza, vo štvrtok po Zoslaní Ducha Svätého, v tomto roku už druhý raz

- **31.5.** v nedeľu na sviatok Najsvätejšej Trojice bolo vo filiálnej obci v Ovčí 1. sväté prijímanie; pri slávnostnej svätej omši o 10:30 h po prvý raz prijalo Pána Ježiša šesť detí

Stane sa:

- **4. 6.** slávnosť **Najsvätejšieho Kristovho Tela a Krvi (Božie telo)**, prikázaný sviatok; po sv. omši bude procesia s Najsvätejšou Sviatosťou
- **7. 6.** v nedeľu vo farskom kostole sv. Jozefa, robotníka vo Vítaze bude 1. sväté prijímanie detí; pri slávnostnej svätej omši o 10:30 h po prvý raz prijímú Pána Ježiša
- **19. 6.** v piatok bude stretnutie

všetkých birmovancov, aj z Ovčia po sv. omši vo Vítaze

- **20. 6.** v sobotu bude spoločná krstná náuka o 10:00 h na fare
- **29. 6.** **prikázaný sviatok sv. Petra a Pavla, apoštolov**
- **30. 6.** záver školského roka, ktorý deti Základnej a Materskej školy ukončia sv. omšou; Te Deum bude vo Vítaze o 8:00 h a v Ovčí o 9:00 h
- **4. 7.** **požehnanie peších pútnikov na odpust do Levoče v sobotu ráno o 5:00 h**
- **5. 7.** odpustová slávnosť Návštevy Panny Márie na Mariánskej hore v Levoči
- **5. 7.** **cirkevný aj štátny sviatok slovanských vierozvestov sv. Cyrila a Metoda; v daný deň bude po sv. omšiach zbierka na dobročinné diela Svätého Otca**

Prehľad bohoslužieb

		Vítaz		Ovčie	
1. 6.	Pondelok				
2. 6.	Utorok	18:00	† Apolónia Mihalová		
3. 6.	Streda			18:00	† Ján, Helena a František
4. 6.	Božie Telo	7:00	† Mikuláš a Mária Uliční	17:00	za farnosť
		18:30	† Rastislav Čech		
5. 6.	Piatok	18:00	† Alžbeta a Valent	17:00	† Ján a Helena Čechovci
6. 6.	Sobota	7:00	za ružencové bratstvo	15:30	O. Nemergut - S. Bednárová
7. 6.	10. nedela cez rok - B	7:30	† Tomáš a Veronika Novotní	9:00	† Regína, Michal a Margita Farkašovci
		10:30	1. sväté prijímanie		
8. 6.	Pondelok				
9. 6.	Utorok	18:00	† Dagmar, Mária a Veronika Štofaničkovci		
10. 6.	Streda			18:00	† Valent, Jozefína a Jozef Šimčíkovci
11. 6.	Štvrtok	7:00	† Mária Straková		
12. 6.	Srdce Ježišovo	18:00	† Štefan a Anna	17:00	† Michal, Otilia, Veronika Hudákovci
13. 6.	Sobota	7:00	† Imrich a Mária Novotní		
		15:00	Š. Kurilla - J. Kovalová		
14. 6.	11. nedela cez rok - B	7:30	za farnosť	9:00	† Magdaléna Humeňanská
		10:30	za ZBP bohužnámej osoby		
15. 6.	Pondelok				
16. 6.	Utorok	18:00	25: Štefan a Zuzana Čechovci		
17. 6.	Streda			18:00	za ZBP Š. Šimčíka (Šibera) a jeho rodiny
18. 6.	Štvrtok	7:00	† Štefan Mušínský		
19. 6.	Piatok	18:00	† František, Apolónia a Imrich Bednárovci	17:00	† Valent, Barbora a Róbert Jenčovci
20. 6.	Sobota	7:00	† Valent a Anna Krankotovci		
21. 6.	12. nedela cez rok - B	7:30	† Ján, Mária a Ján, Apolónia	9:00	za farnosť
		10:30	45: Anton a Žofia Čechovci		
22. 6.	Pondelok				
23. 6.	Utorok	18:00	† Ján a František		
24. 6.	Nar. J. Krstiteľa	18:00	60: Ján Uličný a za jeho rodinu	17:00	za ZBP a pomoc pre Jána, Zuzanu a Janíka Kollárovcov
25. 6.	Štvrtok	7:00	† Štefan Foriš a Marcela Jenčová		
26. 6.	Piatok	18:00	† Apolónia Kočišová (výročná)	17:00	† Ján, Mária a Ondrej Kočíkovci
27. 6.	Sobota	7:00	za ZBP rodiny Petra Blizmana		
		15:00	D. J. Hudson - S. Kovalová		
28. 6.	13. nedela cez rok - B	7:30	za ZBP Pavla a Márie Stašíkovcov	9:00	za farnosť
		10:30	za ZBP Ladislava a Zuzany Uličných		
29. 6.	Sv. Peter a Pavol	7:00	za farnosť	17:00	† Peter a Mária Hermanovci
		18:00	† Apolónia Mihalová		
30. 6.	Utorok	8:00	Te Deum za ZBP Milana a Heleny Kurucovcov	9:00	Te Deum za školákov a učiteľov ZŠ a MŠ
1. 7.	Streda				
2. 7.	Návšteva P. Márie	18:00	80: Regína Forišová	17:00	za ZBP rodiny Cyrila Kočíka
3. 7.	Piatok	18:00	za ZBP Jána a Anny Galdunovcov	17:00	za ZBP bohužnámej osoby
4. 7.	Sobota	7:00	za ružencové bratstvo	17:00	za živých a mŕtvych členov Ruž. bratstva
		15:30	M. Kováč - M. Dutková		
5. 7.	Sv. Cyril a Metod	7:30	za ZBP rodiny Uličnej	9:00	za farnosť
		10:30	† Apolónia Mihalová		

1. máj 2015 - odpust sv. Jozefa, robotníka

**Slávnostný kazateľ
doc. ThDr. Martin Uhál, PhD.**

10. máj 2015 - 11. rozhlasová púť Rádia Lumen do Sanktuária Božieho Milosrdenstva v Krakove